

DP DAGSPERSPEKTIVET

Uppskjuten invasion

— Av en av våra militära medarbetare —

Den 17 januari yttrade mr Churchill i underhuset, att världen fören mitt en mars skulle få skåda militära händelser av en storleksordning, som den dittills aldrig varit vittne till. Vi närma oss nu raskt april månad, vågarna i norra Frankrike äro torra för en ny marsoffensiv, denna gång i motsatt vädersträck mot 1918. Men intet har hänt, även om åtgärderna mot det frihetskära och hattska Eire förefalla vara symptomatiska. Det kan emellertid finnas ytterligare skäl. Vi skola för dagen uppehålla oss vid trenne.

Skulle en gemensam generalstab bestämma över de koordinerade nationernas krigföring, skulle tidpunkten för invasionen bestämmas så att krigföringen i öst och väst lämpligast kunde bringas att samverka. Med en partner som den ryska förfaller mera intima överenskommelser vara svåra att genomföra. Det finns emellertid en möjlighet, att ryssarna gett de västallierade tidsfrist intill det ögonblick, då ryska förtrupper överskrida axelstaternas gränser och sålunda rimlig garanti för att tyska strategiska reserver bindas i öster. Den senaste tidens krigshändelser ha nämligen på ett sätt, som icke kunde vara tydligare ådagalagt, att de tyska truppernas slagkraft överhuvud aldrig varit större än nu och att alltså riskerna för allierade västmaktrupper aldrig varit större. Enligt alla allierade propagandaberäkningar måste visserligen Tyskland vara på fallrepet — verkligheten torde åtminstone ha övertygat den angloamerikanska krigsledningen, att så icke är fallet. Om underlägsna tyska förband månad efter månad uppehålla hela allierade arméer, på sätt som alljämt sker i Italien, vad männe då ej sådan trupp skulle kunna åstadkomma, om ledningen på avgörande punkter samlar överlägsna krafter? Och hur går det med diversionsanfallen "runt hela Europa" om det nu visat sig, dels att tyskarna äro mästare i att operativt och strategiskt riktigt avvåga de minimistyrkor, som krävas på sekundärfionter, dels att dessa styrkor taktiskt lösa uppgifterna, så att de många gånger ej blott förmå hävda sina ställningar utan även oupphörligt gå till offensiv ur dem? Hundraden och åter hundraden av angloamerikanska elittrupper hamras dagligen sönder och samman i Nettunos blodkittel och fylla dagligen taggträdsryssorna på Cassinosluttningarna med ständigt ny blodströbut — utan att komma ett steg framåt. Befästningarna på dessa sydliga frontavsnitt äro dock ett intet emot dem som möta i väster. Tvärtom utgöra de i befästningshänseende rena improvisationer.

I väster längs atlantkusten möter däremot resultatet av fyra års

intensiva befästningsarbeten, utförda av en krigsmakt, som icke blott äger rika erfarenheter av dylikt arbete utan dessutom förfogar över obegränsade resurser ifråga om arbetskraft och materiel. Tanken svindlar då den sysselsätter sig med dessa ting, så ofantligt överstigande allt vad vi tidigare upplevt i den vägen. Och bakom denna vall av stål och betong, av stridsvagnsgravar och mildsjupa minfält och av fästningslika stödjepunkter runt varje vägnät, i varje ort, i varje stad, bakom denna mäktiga zon stå trupper från världens segerrikaste krigsmakt, darrande av iver att få taga strupgrepp på de motståndare, som dittills föredragit att rikta kriget mot oskyldiga kvinnor och barn. Det finns ingen militär fackman av anseende i hela världen, som hyser mer än en tanke om utgången av den striden. Förvisso ha de västallierade möjlighet att med skydd av ett maximiuppbåd av flotta och flyg komma i land mellan de olika stödjepunkterna — men sedan? Trupper som i Italien under gynnsamma omständigheter så fullständigt visat sig brista i operationsförmåga kunna endast vänta sig ett öde — Nettunoödet. Vilka överraskande vändningar kriget därefter kommer att taga, därom är omöjligt att sia. Ett är dock visst: den opinion, som avspeglar sig i rapporterna från inrikesförhållandena i England och Amerika är mycket, mycket känslig för blodiga bakslag allra helst om dessa bakslag för de breda massorna te sig obegripliga och meningslösa.

Det blir också för var dag allt tydligare att de möjliga diversionsanfallsriktningarna bli allt färre. Efter Turkiets tvärvändning är Balkan praktiskt taget ur leken. Det är väl också frågan om angloamerikanska trupper efter Italien-äventyret överhuvudtaget mer kunna få någon anfallsglädje bland bergsmassiv. Varken Sydfrankrike eller Danmark-Norge kan få någon operativ betydelse vid strider om Europas kärnland.

Hur egendomligt det än kan låta, är det också allt tydligare, att de amerikanska arméorganisatoriska kalkylerna ha visat sig vara för optimistiska. Sedan flyget och marinen tagit sin väldiga andel av de 9 millioner värnpliktiga männen, återstår ej mer till den amerikanska armén, än att denna med svårighet kan sätta upp fattiga 125 divisioner. Vad detta vill säga för en imperialistisk stat som USA med dess sjukliga makthunger med åtföljande ockupationsbehov världen runt, behöver icke närmare analyseras. Kan John Bull få 40 divisioner till sina egna 60—80 div. får han vara tacksam. Styrkan räcker helt visst till att färga stora delar av Nordfrank-

rike röda — men den räcker icke till för framgångsrika operationer mot Berlin. Kan icke det tyska överkommandot tvingas att splittra sina krafter åt andra väderstreck, är invasionen dödsdömd. Är insikten om detta klar för den angloamerikanska ledningen, och är detta orsaken till dröjsmålet? För den tyska ledningen skulle detta innebära krav på en ny bedömning av läget och avvägningen fronterna emellan. Med sin ställning på de inre linjerna kan överkommandot förskjuta kraftsamlingen utan risk för att bli alltför överraskad. De tyska truppernas taktiska motståndskraft har härvid strategisk betydelse. För England-Amerika skulle en uppskjuten invasion betyda dess största militärpolitiska nederlag under detta krig. Konsekvenserna äro närmast att vänta på det politiska området och skola därför icke kommenteras här.

Overstelöjtnant X.

113041